

OPPAS GEZOCHT

Sabine Zwaan

OPPAS GEZOCHT

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishers

Eerste druk mei 2024

© 2024 Sabine Zwaan

© 2024 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

HOOFDSTUK 1

Goh, *dit* is nog eens een geweldige afsluiting van een rampzalige dag. Ik kijk naar het A4'tje dat netjes met tape aan de blauwgelakte deur hangt. Het is een uitzettingsbevel van de verhuurders. Voor de vijfde keer lees ik het vonnis door, op zoek naar een fout. Die vind ik niet en het geschrift ziet er ook onvervalst uit. Ik haal diep adem. Het kleine briefje dat er met kauwgom onder bungelt, vind ik vele malen erger. Het bevestigt het huisuitzettingsbevel op een afschuwelijke manier. Op het armzalige blaadje staat maar één woord geschreven: *Sorry*.

Dat kan maar van één persoon zijn. Hoe vaak ik dat woord wel niet van Patrick heb gehoord. Toch zeker wel vijf keer... deze week. Mijn hart klopt in mijn keel. Mijn handen beginnen vreselijk te trillen. Ik begin langzamerhand mijn zelfbeheersing te verliezen. 'Die stomme, egoïstische *enfoiré!*'

Een tip: als je veel vloekt, doe dat dan in een andere taal. Zo lijkt het meteen veel minder erg. Ik heb Frans als taal gekozen.

Ik geef een woedende trap tegen de voordeur, waar ik meteen spijt van heb. Vloekend grijp ik naar mijn tenen. Nog een tip: trap nooit tegen een massief houten deur als je sandalen draagt.

Ik snap het niet. Hoe kan ik verdomme mijn huis uitgezet zijn? We betalen *altijd* de huur. Tenminste, dat denk ik. Als ik het briefje eronder lees, lijkt Patrick hier meer van te weten. Patrick... Beelden van onge-

veer een maand geleden flitsen voor mijn ogen langs. Het moment waarop ik het geld voor de huur naar Patrick overmaakte, zodat hij de rekening kon betalen. Hij had al zijn geld uitgegeven aan boodschappen en uitgaan, dus vroeg hij mij eenmalig om hulp. En met eenmalig bedoel ik dat dit al de zesde keer was... dit jaar. Met zijn blauwe pretogen en zelfverzekerde glimlach krijgt hij alles voor elkaar. "Ja Soof, ik zal het meteen naar ze overmaken," had hij gezegd, om me daarna mee te nemen naar de slaapkamer.

Die leugenaar heeft vast en zeker meerdere keren de huur niet betaald.

Ik zou furieus op Patrick moeten zijn. Toch overheerst de woede tegenover hem niet voor lang. Ik ben vooral teleurgesteld in mezelf. Deze situatie had ik immers al aan kunnen zien komen. Dit is niet de eerste keer dat hij gelogen heeft. Eerder de derde keer, al moet ik toegeven dat dit het dieptepunt is. We zijn gewoon ons huis uitgezet!

Ik wist bij onze eerste ontmoeting, twee jaar geleden, dat de roekeloze Patrick voor problemen zou zorgen. Hij houdt van gokken en uitgaan. Hij is onbezonnen en uitbundig. De woorden "verantwoordelijk" en "integer" kent hij niet. Allemaal eigenschappen waar mijn hart sneller van ging kloppen. Nu heb ik ook hartkloppingen, maar dat heeft niets meer met liefde te maken.

Ik tover mijn smartphone tevoorschijn en bel Patrick op. Ik krijg geen gehoor, dus bel ik hem nog een keer. En nog een keer. Natuurlijk neemt hij niet op. Ik had ook niet anders verwacht. Vloekend zoek ik het nummer van meneer Liesbos op. Na drie keer over-

gaan, krijg ik de verhuurder aan de lijn. 'Hallo, meneer Liesbos,' zeg ik vriendelijk. 'U spreekt met Sophie.'

'O, hallo Sophie.' Ik hoor het ongemak in zijn stem. 'Ik neem aan dat je ons bericht hebt gelezen.'

'Ja.' Ik probeer vriendelijk te glimlachen, ook al ziet meneer Liesbos dat natuurlijk helemaal niet door de telefoon. Misschien hadden we moeten videobellen. 'Ik snap het niet. Er hangt een uitzettingsbevel op mijn deur. Ik kan'

'Luister Sophie,' onderbreekt meneer Liesbos me. 'Patrick heeft ons al meerdere keren om uitstel gevraagd. Jullie hebben meer dan een jaar huurachterstand. Het proces is via de rechtbank gegaan. Patrick was op de hoogte van de rechtszaak, maar is niet op komen dagen. De rechter heeft ons uiteindelijk gelijk gegeven.'

Mijn mond valt open. Een huurachterstand van minimaal een jaar? Dat kan niet. Ik heb constant geld overgemaakt naar Patrick. 'Er is een rechtszaak geweest?' Ik slik. 'Waarom ben ik daar niet van op de hoogte gesteld?'

Meneer Liesbos kucht. 'Alle regelingen zijn via Patrick gelopen. Zijn contactgegevens staan op het huurcontract.'

Langzaam dringt de waarheid tot me door. We hebben het huurcontract op zijn naam gezet, maar ik heb wel het vaakst de huur betaald. Nou ja, dat heb ik blijkbaar niet gedaan. Maar waar is mijn geld dan wel naartoe gegaan?

'Oké,' piep ik. 'Bedankt voor het opnemen. Een fijne dag verder.' Voor mijn stem breekt, hang ik op. Die

IDIOOT heeft me bespeeld! Ik kan het niet geloven. Hoewel ik het geen probleem vond om de huur zo nu en dan te betalen, het ging altijd via Patrick.

‘Sophie!’

Ook dat nog. Blijkbaar heb ik nog niet genoeg aan mijn hoofd. Ik zet mijn vriendelijkste glimlach op en draai me naar het huis van de burens. Mevrouw Leila hangt op de eerste verdieping uit het raam en zwaait hartelijk naar me. Deze zevenenzeventigjarige lijkt misschien een aangenaam, oud vrouwtje, maar onder al die rimpels schuilt een sluwe vos. Ze wil alles weten over de buurtbewoners en is een echte roddeltante. Zoals je misschien wel snapt, is zij de laatste persoon op aarde met wie ik mijn problemen wil delen.

‘Hallo, mevrouw Leila. Hoe gaat het met u?’ roep ik vriendelijk.

‘Prima, prima.’ De oude vrouw leunt met haar handen op de vensterbank. Zoals gewoonlijk neemt ze geen blad voor de mond. ‘Ik zag dat jullie het huis zijn uitgezet. Wat vervelend.’

Gelukkig heeft mevrouw Leila niet zo’n harde stem... maar niet heus. Ik wil echter niet het onderwerp van de laatste roddel worden, dus moet ik haar zo snel mogelijk de mond snoeren. ‘Het is een misverstand. We hebben onze huur wél betaald. Zodra Patrick thuiskomt, gaan we dit oplossen.’

‘Is dat zo?’ De wenkbrauwen van mevrouw Leila schieten omhoog. Ik hoop van harte dat ze mijn gesprek met meneer Liesbos niet heeft afgeluisterd.

‘Natuurlijk.’ Ik zeg het met zo veel overtuigingskracht dat ik het bijna zelf ga geloven.

‘Als jij het zegt. O, trouwens, Patrick was hier een uur of twee geleden om wat van zijn spullen op te halen,’ zegt mevrouw Leila. ‘Hij vroeg me iets aan je door te geven.’

Mijn hart slaat een slag over. Waarom zei ze dat niet meteen? Patrick zal mij nooit achterlaten zonder geld. Of dakloos. Misschien heeft hij een nieuw huis geregeld. Een mooier huis, waarvan hij natuurlijk de huur wél gaat betalen! Even voel ik me schuldig, omdat ik aan hem heb getwijfeld. Stom! Patrick verdient wat meer vertrouwen. Ik bedoel, de laatste keer dat hij een grote fout maakte, is toch alweer zo’n drie maanden geleden.

Mijn opluchting verandert al snel in verwarring als tot me doordringt wat de buurvrouw nog meer zei. “Patrick heeft zijn spullen opgehaald.” Welke spullen? Alle spullen in het huis zijn van mij. Ik heb ze van mijn eigen spaargeld gekocht. Het heeft me een klein fortuin gekost, maar dat vond ik niet erg, want Patrick zou de huur betalen.

‘Hij zei dat hij zijn droom wilde najagen,’ gaat mevrouw Leila doodleuk verder. Ze heeft volgens mij niet in de gaten dat mijn wereld in elkaar stort. ‘Hij wil van zijn hobby zijn beroep maken.’

Ik verstijf.

O god. Dit kan niet waar zijn.

Mevrouw Leila kijkt me nieuwsgierig aan. Heeft ze dan echt geen flauw idee wat dit betekent? Moet ik het voor haar uitspellen?

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar besluit het bij nader inzien niet te doen. Die idioot heeft me gewoon gedumpt via mevrouw Leila, de grootste

roddeltante ter wereld. Die lafaard durft me niet eens te bellen om het me persoonlijk te vertellen.

O, wacht, misschien is Patrick toch slimmer dan ik dacht. Als ik hem namelijk tegenkom, VERMOORD IK HEM!

Het is Patricks droom om slapend rijk te worden. Hij is gek op luxe spullen en aandacht. Zo kocht hij peperdure cadeaus voor mij, van mijn geld. En nog duurdere cadeaus voor zichzelf, ook van mijn geld. Nee, een simpel leven is niet aan hem besteed.

Patrick leeft in een droomwereld. Ik was gek op zijn onwerkelijke fantasieën. En dit is het resultaat. Patrick is verdwenen en ik ben blut en officieel dakloos. Ik ben echt geen janker, maar heb nu zeker wel het recht om te huilen. Deze dag behoort tot een van de rottigste dagen van mijn leven. En geloof me, ik heb rampzalige dagen gehad.

Een korte samenvatting van deze K-dag:

1. Ik ben een ochtendpersoon. Ik verslaap me nooit. NOOIT! En toch werd ik pas om acht uur wakker. Mijn telefoon was uitgevallen, omdat Patrick hem geleend had om spelletjes te spelen. Daarvoor had hij de oplader uit het stopcontact gehaald. De stekker weer terug in het stopcontact stoppen, vond hij blijkbaar iets te lastig.
2. Tijdens het ontbijt dronk ik halfzure melk, omdat Patrick gisteravond de koelkast niet goed had dichtgedaan.

3. Ik kwam te laat op mijn werk en werd meteen op het matje geroepen door mijn baas. Tien minuten later kon ik hem officieel mijn ex-baas noemen. Hij heeft me de zak gegeven. Of zoals hij het zei: "Ik moet je helaas laten gaan."

Van dat helaas-gedeelte merkte ik nauwelijks iets. Ik was zo boos dat ik zelfs tegen hem begon te schreeuwen. En ik schreeuw echt nooit tegen iemand! Hij hield echter voet bij stuk. Mijn contract liep af en er was niet genoeg werk voor me in het restaurant. Lang leve tien jaar trouwe dienst. Maar het wordt erger. Hij heeft wel werk voor het achttienjarige meisje dat vorige maand is begonnen. Die lompe studente had helemaal geen ervaring in de horeca. Ik heb haar dus ingewerkt, zodat zij mijn plek kon innemen.

Toen ik dacht dat mijn dag niet erger kon worden, liet het lot me weten dat ik het mis had. Het kan altijd erger.

4. In het park lachten tieners me uit, omdat ik een gigantische vlek op mijn achterste had. De reden: nadat ik mijn baan verloor, ben ik naar het park gegaan om even tot rust te komen. Daar heb ik op een pas geveerd, groen bankje gezeten. Niemand vond het blijkbaar nodig om er een briefje op te hangen met drie letters erop: NAT! Patrick heeft tenminste nog een sorry-briefje opgehangen. Mijn nieuwe witte broek kan ik nu wel weggoien.

5. Op de terugweg naar huis werd ik ook nog eens achternagezeten door drie honden die uit een tuin waren ontsnapt. Ik heb me het leplazarus gerend om er vijf minuten later achter te komen dat ze alleen maar met me wilden spelen. De eigenaar van de pitbulls vond het hilarisch. Ik iets minder. Hallo?! Weet het baasje niet hoe gevaarlijk die beesten eruitzien? Om er een positieve draai aan te geven: daardoor heb ik wel mijn vijftienduizend stappen voor vandaag gehaald.

En dan komen we nu bij het laatste rampzalige stuk van mijn rottag aan:

6. Ik sta nu voor mijn huis, dat officieel niet meer mijn huis is.

‘O, liefje, wat is er?’ Mevrouw Leila kan het ik-maak-het-met-je-uitbericht van Patrick niet ontcijferen, maar wel mijn ik-ben-van-streekgezicht van meters afstand spotten. Fantastisch. ‘Wacht even. Ik kom naar beneden.’ Ze doet het raam dicht.

Hier heb ik dus echt geen zin in. Zodra het oude vrouwtje uit het zicht is, grijp ik mijn kans en vlucht.

Ik ga naar de enige plek in de wereld waar ik lekker kan uithuilen. Mijn beste vriendin, Lynn, werkt in het Clarke Hotel als receptioniste. Dit prachtige vijfsterrenhotel ligt in het midden van de stad en is makkelijk te bereiken met het openbaar vervoer. Er komen is dus geen probleem. Mijn vieze kleding, bezwete

gezicht en algemene uitstraling zijn echter wel een probleem. Met mijn handen probeer ik mijn blonde lokken een beetje in model te krijgen. Als ik mijn armen optil, ruik ik mijn eigen zweetlucht. Fijn. Eerst het hygiëneprobleem maar oplossen. In het openbaar deodorant spuiten is gênant, maar stinken vind ik nog erger. Na een snelle opfrisbeurt om de hoek besluit ik een poging te wagen om Lynn te spreken.

Ik kijk naar de glazen draaideur, terwijl mijn hersenen overuren maken. Iedereen zal me aankijken zodra ik het hotel betreed. Misschien houden de portiers me zelfs wel tegen. Ze hebben vast een kledingvoorschrift, zoals: *Niet in badkleding het hotel betreden, of: Als je kleding draagt onder de honderd dollar ben je niet welkom.* Goh, dat zou wat zijn. Stel je voor dat je hier alleen naar binnen mag als je merkkleding draagt. Kan dat überhaupt, of is dat kledingsistisch?

Ik loop piekerend op de stoep heen en weer, terwijl de ogen van de portiers me volgen. Ik probeer mezelf aan te moedigen om naar binnen te gaan. Een normaal persoon kan ook een kamer boeken in een me-gaduurd hotel, toch? Dan kunnen ze me er ook niet uittrappen. Zolang ik maar betaal. Niet dat ik dat van plan ben. Dankzij Patrick heb ik nauwelijks nog geld op mijn rekening staan.

Ik loop de tien traptreden op, recht op de gouden draaideur af... en wijk op het laatste moment uit. God, ik kan mezelf wel wat aandoen. Wat ben ik laf! De oudere portier, die aan de linkerkant van de draaideur staat, begint te lachen. 'Kan ik u misschien helpen, mevrouw?' Waarschijnlijk wil hij me als de

sodemieter weg hebben, omdat ik met mijn vreselijke verschijning potentiële gasten weg zou kunnen jagen. ‘Nee,’ zeg ik snel. ‘Ik... ik moet hier zijn.’ Ik heb mijn besluit genomen. Binnen twee seconden sta ik in het Clarke Hotel. Er is geen weg meer terug.

De airco voelt heerlijk aan op mijn klamme huid. Mijn ogen schieten van de marmeren vloer naar de perfect gestucte muren, naar de schilderkunstwerken in de ruimte, naar de loungehoek en uiteindelijk naar de balie. Wel heb je ooit! Ik ben hier noch in de hemel geweest, maar ik denk dat deze plekken heel veel gelijkenissen hebben. De lobby is daadwerkelijk prachtig. Een nacht in dit oogverblindende hotel zal ik nooit kunnen veroorloven. Helaas zijn deze dure hotels alleen voor de rijksten onder ons. Het zou leuk zijn als “normale” mensen ook een keer van dit prachtigs kunnen genieten.

Mijn ogen ontmoeten die van de verward uitziende Lynn. Dat is niet heel gek. Werk en privé houdt ze graag gescheiden. Dat ik hier in levenden lijve sta en eruitzie als een wrak moet ze even een plekje geven.

Ze staat, netjes in uniform, achter de gigantische zwarte balie en is sprakeloos. Dat gebeurt niet vaak. Ze heeft meer praatjes dan mevrouw Leila. Ik trek mijn T-shirt recht en loop naar haar toe. De tranen schieten weer in mijn ogen bij het zien van het vertrouwde gezicht. ‘Kan ik even met je praten?’ Mijn stem slaat over. *Mince alors*. Ik wil hier niet gaan huilen.

Lynn kijkt mij, eveneens met tranen in haar ogen, aan. Meeleven kan ze als de beste. Het is maar goed

dat wij geen dramafilms kijken. 'Ik wil wel,' zegt ze, 'maar mijn pauze is pas over twee uur.'

We hebben ondertussen de aandacht getrokken van een aantal gasten bij de bar. Ze hebben net hun tienerjaren achter de rug en dat merk je aan hun doen en laten. Er wordt gegiecheld door de vrouwen en hardop gelachen door de heren. Asociale rijkelui. Waarschijnlijk kunnen ze hier alleen logeren omdat papalief of mamalief ervoor betaalt. Die gedachte geeft me een beetje kracht. Ik kijk hen nijdig aan, maar ze wenden hun blik niet af en ginnegappen verder.

'Misschien kan ik mijn mobiel erbij pakken,' zegt Lynn, die de onvriendelijke gasten probeert te negeren. Ze krijgt een rode bloes op haar wangen. Haar handen bewegen vliegensvlug heen en weer, alsof ze niet weet waar ze het zoeken moet. Ik schaam me kapot. Op dit moment staat Lynn voor schut omdat ze met mij praat.

'Nee, niet doen.'

Met veel moeite tover ik een glimlach op mijn gezicht. Het laatste wat ik wil, is Lynn in de problemen brengen. En ik weet dat de medewerkers op de werkvloer geen eigen telefoon op zak mogen hebben. Eén werkloze op een dag lijkt me genoeg. 'Ik kan wel wachten.'

Op dat moment wordt mijn aandacht getrokken door een jong koppel, dat in de richting van de balie loopt. Nou ja, jong. Ze zijn rond de dertig jaar en lijken het helemaal gemaakt te hebben. Het enige wat ik kan doen, is naar het tweetal staren. Ik ben diep onder de

indruk van hun krachtige charisma en fraaie uiterlijk. Perfectie bestaat dus toch.

De vrouw heeft lang, bruin haar en grijze ogen. Ik hoop dat het kleurlenzen zijn. Ze draagt sieraden en kleding die ik nooit zou kunnen betalen. Hoewel dat nu natuurlijk niets zegt, aangezien ik blut en een ho-bo ben. Ik kan me momenteel niet eens een ring bij de *Six* veroorloven.

Ook al is de vrouw knapper dan knap, het is de man die het plaatje steelt met zijn slanke lichaam, donkere lokken en intens blauwe ogen. Wow... is het enige wat er in me opkomt. Het zwarte pak zal een fortuin hebben gekost, net als de Rolex om zijn pols. En die ogen... die ogen zijn eindeloos. Ik kan er zo in verdrinken.

Blijkbaar ben ik de enige die onder de indruk is van het setje, want Lynn begint binnensmonds te vloeien.

Het perfecte koppel komt voor de balie tot stilstand. Ik doe automatisch een stap opzij, zodat ze erbij kunnen. De man en vrouw werpen me een minachtende blik toe. Ik sta meteen weer met beide benen op de grond. Mijn bewondering verandert in afkeer. Natuurlijk zijn het hooghartige idioten. Het zal me niets verbazen als ze bij het kinderachtige groepje verderop horen.

De man glimlacht onwelwillend naar Lynn. 'Ken je haar?' Te horen aan zijn directe manier van spreken, moet hij een vaste klant zijn. Of een klootzak. Ik gok op het laatste. Zijn blik glijdt over mijn verformfaaide uiterlijk. Ik krijg het er warm van. Ongemakkelijk wiebel ik op mijn benen, terwijl ik tevergeefs probeer

mijn shirt naar beneden te trekken. Als ik dat niet had gedaan, had hij hoogstwaarschijnlijk nooit de verf op mijn broek opgemerkt. Nu wel. Hij doet zelfs een stap opzij om de vlekken op mijn kont te bewonderen. De vriendin van deze man lijkt het helemaal niet erg te vinden dat hij me mentaal aanrandt. Ze moet er zelfs om giechelen.

‘Niet echt een mooie groentint, hè?’ zeg ik tegen hem. ‘Ik zal de gemeente een brief sturen om hen duidelijk te maken welke tinten groen er wel bij mijn witte broek passen.’

De man staart me een seconde verrast aan, besluit mijn opmerking te negeren en wendt zich weer tot Lynn. Ik kan zijn onaangename gedachten wel raden. Rotzak! Deze man komt op mijn haat-lijst te staan, net boven mevrouw Leila, maar onder Patrick. Die staat sowieso op nummer één.

Lynn wordt zo rood als een tomaat. Ze knikt schuld-bewust. ‘Ik ken de afspraak, maar-’

Hij laat haar niet uitpraten. ‘Neem even pauze. Ik verwacht je over een kwartier terug, zonder je *ken-nis*.’

O, *merde*. Ik besef nu pas dat dit geen gasten zijn. Hij is haar baas! ‘Ja, meneer. Bedankt.’ Lynn loopt om de balie heen en duwt me het hotel uit voor ik nog wat akeligs tegen deze man kan zeggen.

Lynn en ik bereiken het park aan de overkant van het hotel. Daar ploffen we op een bankje neer. Ik controleer voor de zekerheid of deze niet geschilderd is, al maakt het voor mijn broek eigenlijk niets meer uit. In ieder geval is het bankje droog.

Lynn kruist haar lange benen over elkaar en kijkt me onderzoekend aan. Die bezorgde blik van haar vind ik vreselijk. Die is nergens voor nodig.

‘Is dat je baas?’ vraag ik nonchalant. ‘Hij is nauwelijks ouder dan wij.’

‘Hij is eenendertig en neemt binnenkort het hotel over van zijn vader. Hij is dus niet mijn baas, nog niet.’

Zoals velen heeft hij het dus niet zelf gemaakt in deze harde wereld. Ik open mijn mond. ‘Het is een zelfgenomen-’

‘... baas die me een kwartier extra pauze geeft. Aardig dus.’ Lynn rolt met haar ogen. Ze kent me te goed. ‘Goed. Dit onderwerp is afgerond.’ Met andere woorden: vertel me nu eens wat er aan de hand is. ‘Wat heeft hij nou weer gedaan?’

Lynn is nooit zo’n grote fan van Patrick geweest. Ze weet wat voor een oelewapper hij kan zijn. Toch doet haar opmerking me pijn. Ik vond Patrick echt leuk, dus ik baal als een stekker dat ze me nooit echt heeft gesteund.

‘Het is niet alleen Patrick,’ verdedig ik mezelf. Terwijl de zomerzon achter de bomen verdwijnt, vertel ik over mijn afgrijselijke dag. Het Patrick-gedeelte houd ik kort en bondig, aangezien ik maar een kwartier de tijd heb. (En omdat ik het gewoon niet over die kwast wil hebben.) Lynn luistert alleen maar en knikt begripvol. Bij haar kan ik altijd mijn verhaal kwijt.

Had ik al gezegd dat ze mijn hartsvriendin is? Lynn is echt geweldig. Sinds de middelbare school zijn we onafscheidelijk. Ze heeft me geholpen toen ik haar het meest nodig had. Zes jaar geleden zijn mijn ou-

ders omgekomen bij een auto-ongeluk. Het maakte niet uit hoe laat het was, ik kon altijd bij haar terecht. En nu ook. Wat ik nodig heb, is een luisterend oor en dat geeft ze me.

Als ik uitgepraat ben, kijken we zwijgend naar de sierlijke letters op het Clarke Hotel. Die lichten goud op door de laatste zonnestrallen. Lynn haalt de sleutel van haar appartement uit haar zak. 'Je logeert de komende tijd bij mij,' zegt ze resoluut. 'En als ik die Patrick zie, dan doe ik hem wat!' Ze gaat staan en balt energiek haar vuisten. 'Wat denkt hij wel niet! En weet je... we gaan binnenkort naar het stomme restaurant waar je werkte. Dan zorgen we ervoor dat meneer Lance de verschrikkelijkste avond van zijn leven krijgt.'

Lynns woorden zal ik nooit in twijfel trekken. Ze meent het. Met een klein glimlachje pak ik haar sleutels aan. Ik voel me al stukken beter.

Typisch Lynn. Ik kan niet eens normaal de deur van het appartement openen. Zodra ik één voet in de hal zet, struikel ik over een paar schoendozen. Ik weet heel goed dat opruimen niet Lynns hobby is, maar dit slaat alles. Het zou zo een studentenkamer kunnen zijn. De afwas staat in de gootsteen, haar kleding ligt verspreid over de vloer, de planten hangen zwakjes over de randen van de potten heen. Tijdschriften liggen op de bank, evenals haar oplader, make-up en haarborstel. Ook al is het appartement nog geen vijftig vierkante meter groot, het schoonmaken duurt de hele avond. Met een paar liedjes over gebroken har-

ten lukt het om het huis leefbaar te maken... voor mij. Voor Lynn is zelfs een krot leefbaar.

Om iets over tieners plof ik uitgeput op de bank. Ik pak het tijdschrift over de nieuwste mode dat netjes op de bijzettafel ligt. Op een van de eerste pagina's staat een megagave tas van driehonderd dollar. Het is niet echt een blad waar ik momenteel blij van word. Na een paar bladzijden gelezen te hebben, leg ik het weg en kijk op mijn telefoon. Ik zucht. Geen nieuwe berichten. Wat verwacht ik nou? Dat Patrick me na een halve dag al terugbelt om zijn excuses te maken? Nu ga ik me pas echt beroerd voelen. Sinds wanneer ben ik zo zielig?

Rond half elf komt Lynn thuis. Zoals altijd ziet ze er perfect uit, ook al heeft ze de hele dag gewerkt. Hoe zij er zo opgetut kan uitzien, terwijl haar huis een megabende is, zal ik nooit begrijpen.

Lynn gaat naast me op de bank zitten en sluit haar ogen. Dat haar hele huis opgeruimd is, ziet ze niet eens. En bedankt.

'Zat je in de problemen door mij?' vraag ik.

'Nee. Toen ik terugkwam, heeft Sem er met geen woord over gerept.'

Ik denk aan de laatdunkende blik in de ogen van haar toekomstige baas. 'Wat aardig,' mompel ik met een hooghartige ondertoon, wat niet echt eerlijk van me is. Hij had me ook gewoon het hotel uit kunnen zetten. 'Goed.' Ik pak enthousiast het notitieboekje van de tafel. Tijdens het schoonmaken heb ik een todelijst gemaakt. Ik laat hem aan Lynn zien.

1. *Mijn saldo checken op mijn bankrekening.* (Dat heb ik stiekem al gedaan. Ik heb welgeteld 70 dollar op mijn bankrekening staan. Dat betekent dat ik me toch nog een ring van de Six kan veroorloven. Tien zelfs.)
2. *Naar het oude huis gaan om te kijken of ik een aantal spullen terug kan krijgen.* (Dat ga ik morgen doen, al schat ik mijn slagingskans klein in. Waarschijnlijk hebben meneer en mevrouw Liesbos de sloten al vervangen. Als dat zo is, neem ik contact op met het echtpaar om te vragen of ik een paar spullen uit het huis mag halen.)
3. *Een nieuw huis zoeken.* (Zodra ik een baan heb. En geld. Veel geld. Dat kan nog wel even duren. Dat betekent niet dat ik geen deadline heb. Over twee maanden wil ik weer een eigen kamer hebben. Ja, met Lynn onder één dak wonen kan ontzettend gezellig zijn, maar ook dodelijk vermoeiend. Lynn is een echt feestbeest. Ze gaat veel uit, heeft vaak vrienden over de vloer en onbekende mannen blijven weleens een nachtje slapen. Dus eigenlijk kan ik wel zeggen dat een nieuw huis zoeken prioriteit nummer één is.) En dat brengt me op het volgende punt.
4. *Een nieuwe baan vinden.* (Ik heb al even rondgesnuffeld op het internet. Ik kan wel janken, zo weinig vacatures zijn er. Ook al

heb ik mijn opleiding mondzorgkunde afgerond, er is geen baan in die branche te vinden.)

5. *Patrick vinden om hem een flinke schop onder zijn kont te geven.* (Als ik hem ooit nog tegenkom. Dit plan kan wel jaren duren.)

Lynn knikt goedkeurend. We kijken elkaar strijdlustig aan. 'Binnen de kortste keren heb jij je leven weer helemaal op orde.' Ze geeft me een zacht duwtje met haar vuist. 'Jij bent Sophie Johnson. Jij kunt alles aan!' Ik grijns, maar vanbinnen ben ik gebroken. Voor de tweede keer in mijn leven voelt het alsof ik alles kwijt ben geraakt.

HOOFDSTUK 2

Ik heb er nooit over nagedacht hoeveel Lynn in het Clarke Hotel verdient. Het interesseerde me eigenlijk ook geen ene moer. Nu ik haar luxe make-upproducten in de badkamer bekijk, besef ik dat ze waarschijnlijk aardig wat verdient. Bewonderend neem ik alle BECCA-producten in me op. Dit is veel beter spul dan de make-up die ik bij de drogist haal.

Enfin. Ik wil er vandaag op mijn best uitzien. Ik ga, als zelfverzekerde en hoopvolle vrouw, mijn spullen terugvragen. Niet smeken. Daarom spring ik snel onder de douche en maak ik mezelf gelukkig door de make-upspullen van Lynn uit te proberen. Goddank hebben Lynn en ik dezelfde kledingmaat. We lenen altijd kleren van elkaar. Nou ja, ik leen constant spullen van haar, want zij is de shopverslaafde met de duurste merken. Ik weet ook precies wat ik vandaag wil aantrekken: een strakke, zwarte spijkerbroek, een Bruno Banani-bloes, bruine laarsjes en een brede riem.

Een half uur later kijk ik tevreden in de spiegel. Ik zie eruit alsof ik de hele wereld aankan. Na een kop thee schrijf ik Lynn een briefje en plak dat op de koelkast. Tijd om mijn leven op de rails te krijgen.

Er fantastisch uitzien zorgt voor meer zelfvertrouwen. En dat zorgt voor een groter slagingspercentage. Dat is uit onderzoek gebleken. Maar goed, er zijn grenzen. En die zelfvertrouwengrens ligt precies op de T-splitsing van mijn vertrouwde straat. Ik ga automatisch langzamer lopen. Mijn handen beginnen te be-

ven. Mijn hart bonkt. Geen reden tot paniek, spreek ik mezelf streng toe. Het is maar een straat. Een huis. Niemand is ooit bang geweest voor een huis (als je griezelfilms niet meetelt.) Bij nummer 435 stop ik.

Met trillende handen haal ik mijn sleutelbos tevoorschijn. Ik probeer de sleutel in het slot te steken. Hij past niet. Ook niet na de vierde poging.

Zuchtend pak ik mijn telefoon. Er zit niets anders op dan te bellen.

Meneer Liesbos neemt niet op. Ik probeer het nummer van mevrouw Liesbos. Ook zij neemt niet op. Ik vraag me af of ze mijn nummer geblokkeerd hebben, of dat ze gewoon ouderwets zijn en zonder hun telefoon kunnen leven.

Dit heeft geen zin. Ik kijk door het keukenraam naar binnen en zie dat het huis leeg is. Geen spullen van mij. Heeft Patrick alles meegenomen of hebben meneer en mevrouw Liesbos het naar de dichtstbijzijnde kringloopwinkel gebracht?

‘Ahum.’

Betrapt draai ik me om. Mijn wangen beginnen te gloeien als ik mevrouw Leila zie staan. Ze kijkt me fronsend aan. ‘Goedemorgen Sophie, hoe gaat het met je?’ Ze zegt niets over gistermiddag en haar gezicht verradt ook niets. Het maakt me nerveus.

‘Hallo. Ja, het gaat prima. Bedankt voor het vragen.’

We kijken elkaar even ongemakkelijk aan. Een stilte heeft nog nooit zo lang geduurd. Daardoor ga ik nadenken, wat ook niet erg goed is voor mijn hart. Misschien vond ze mijn vluchtactie van gistermiddag onvriendelijk, want tja... het was ook vreselijk on-